

'Learskes an, et reagnt,' röp de moo as Ankie de kökn oet löp. Ze mag met de va met, noar de sköppe. Der is gisteren 'n kieske op de weareld ekömmen en dat möt biejevoord worden. Met 'n fläske net as 't kleane breurken van Ankie. Ankie veendt' naar spannend, waant zo vake mag ze neet met noar de sköppe. 'Völst te geveurlijk,' zeg de va aaltied as ze der noar vröag, mear nou mag't wa umdat 't kleane kieske appat steet van de aandern. Ankie mag neet lange bliewn, de moo keump eur temet wier ophalen as ze kleane Luuk noar berre hef ebrach.

Ankie döt rap de rooie wollen sökskes an en sköt in eur learskes. De va steet a bij de niengdure te wochen. 'Ok oew jäske an mien meaken, 't göt.' He gif eur 't blauwe Jip en Jannöaken-ponsjooken an, das maklijk oawer 't heuwd te trekken. 't Is mear 'n driet-eandke noar de sköppe, mear vear genug um zeiknat te worden. 'Iej liekt wa nen grootn blauwn vleeger zo in de weend,' zeg de va. Ankie döt de aarme wied en de va zwiert eur duur de loch. Zinne grote kloompn kläppert duur de plässe, Ankie giert et oet van de wille en völst te rap zeend ze met 'n beaiden bij de staldure. Doar zet de va eur op de grond, haangkt zinnen jas en eurn ponsjoo an 't höakske in 'n hook. 'Vaste-hoolden,' zeg he, en stök zinnen groten haand oet en dat döt Ankie dreks. Ze heuldt gleunig völle van alle beeste, mear ze zeent völs te groot vuur 'n meaken van krap vief joar.

De meeste beeste et röstig verdan as ze binnen komt, mear nen eankeln is niejskierig en dreait de kop. 'Das Klara,' wis de va, 'das de moo van 't kieske.' Ankie stök eurn haand oet noar 'n natten neuze van de koo. Bijnoar, en dan bedech ze zich en kös ze vuur de zachte zwatte vlekken in 'n haals. Mear Klara dreait de kop bij en gif rap nen slikkerd met de roewe tonge in Ankies nekke. 'Gatver!' röp zee en de va sköt 't in 't lachen. 'Joa,' zeg he, 'nen onduugdnen, das oonze Klara.' Ze loopt duur noar 't kleane kieske dat a zowat eawn groot is as Ankie. 'Wat leef,' zeg Ankie en aait 't mooie deerken.

De va gif 't de meelk en as 't fläske bijnoar leug is mag Ankie 't ok eawn prebeern, mear 't kleane kieske zög zo nieds dat de va eur toch eawn oet 'n braand möt helpen. 'Viej goat ok nog nen moojn naam bedeanen, wa 'n betje nen stoeren, waant dit kleane deenk greuit oet tot nen grote bolle.' Ankie dech noa, hardop: 'Max of Boris of,...' 't Leste was neet mear te heuren, waant de moo koomp binnen en skudt zo hard met de paraplu dat de sputters in de roonte vleeget. 'Brutus,' zeg Ankie nog nen moal, 'Brutus, net as in 'n Donald Duck.'

Ankie les geerne met de va en vuural 'n Donald Duck. Zee veendt de teeknge onmeunig mooi en de va les dan vuur wat 'r bij steet, telkenmoale met nen aandre stemgeluud. Op eurn verjeurdag hef zee van grotva en grotmo nen haamster ekreegn met mooie roonde eurkes. Krek as Mickey Mouse, doarum neumt Ankie em Mickey. Grotmo zear nog: 't Is ginnen moes, 't is nen haamster.' Toch bleef 't Mickey.

'Brutus, dat zal 't worden,' zeg de va. De moo knikt ok en neamp 't leuge fläske van em oawer. 'Um drei uur koffie?' vröag ze. 'Joa, geerne. Tot temet.' Ankie gif de moo rap nen haand, ze möt nog laanks al die grote beeste hen. Bij de staldure trök ze 'n ponsjoo wier an en de moo pakt euren paraplu. 'Nou neet truzeln Ankie, viej goat dreks duur noar binnen, waant 't is ech naar slech weer. Dat har ze neet hoown te zeggen, 't doondert en leucht teglieke. Ankie vlög de delle op en trök rap eur learskes oet. Op de delle is 't zo duuster dat de moo de laampe an möt doen. 'Ma'k met Mickey speulen, moo?' 'Joa heur, 'k zal 'n stuksken appel snien, dan ku'j dat umsgeliek ophalen.' Ankie hef de haamsterkouwwe a van 'n plaank ehaald. Op de grond prebeert zee 't duurken lös te peutern, mangs zit 't te strak, mear nou lukt 't dreks. De meeste tied koomp Mickey a oet 't huske as Ankie in de buurte is, mear vedaage is he naar troag. Hee kik um 't heukske, rekt zich dan oet en wil zich wier umme dreain. 'Niks 't ervan,' zeg Ankie, 'de va zeg dat beweagen good is vuur deers en mien va kan 't wetten, waant hee is boer. Gattegat Mickey, wat bin iej nen neuldert vedage.' Ankie gif 't mölnke 'n tik, mear niks heur, Mickey is neet vuuroet te braanden. 'Nou, dan neet hè,' zeg Ankie, 'n betje hellig en ze löp noar de kökn vuur 'n stukn van 'n appel.

'Mickey wil vedage glad neet spöln moo,' mostert ze in de kökn. 'Misskien veult 't deerken wa an dat 't zo slech weer is, doot em mear 'n stuksken appel en loat em betiejen, morn is der wier nen dag.' Ankie brech 't appel stukske noar 't keujke, döt 't duurke lös en leg et der in. Dan in eene moale: KABOEM! Ze skrikt zich 't oongelukke en vlög noar de kökn. 'Zo,' zeg de moo, 'dat was nen fleenkn, Luuk geult ok al, ik zal em eawn ophalen.' 'Dan doo ik dreerken in,' zeg de va den at

net binnen koopt. 'Doot viej'n spelleke?' 'Joa, das gezellig, ik kom der zo an, Ankie pak iej der eene?' vröag de moo. Ankie pakt 'n deuske met Nijntje der op, eur leefste spel. 't Blif slech weer, fleenk onweren en de reegn koopt met bakken oet de loch, mear in de kökn markt ze doar nog weanig van, waant oonder 't lech van de laampe wordt der 'n deunig strak pötje memorie spöld.

Dan neamt de buje of en wordt 't lechter, de laampe kan wier oet en de moo begeent met 't etten. De va geet melken en Ankie löp met em met noar de delle woer't 'n skommel höangk. As ze an 't skommelen is zöt Ankie dat 't keujke nog op de grond steet, met 't duurke wiedwagens lös. Ankie skrikt, glad vergetten, wat aarg. Ze spreengt van 'n skommel en strukelt zowat oawer eur eegne veute. Ze kik in 't keujke, ginnen Mickey, ze döt 't däkske van 't huuske, ginnen Mickey. Ankie möt der zowat van geulen, woer is he nou? Ze löp oawer de delle en kik in elk klean heukske, mear Mickey is naargens. Ze vlög noar de kökn: 'Moo, Mickey is vot!' 'Das appat,' zeg de moo, ze dreugt de haande of an eurn skölk en löp met Ankie met noar de delle. 't Duurke zat neet good dichte deank ik,' zeg Ankie verdreetig, 'den harden knal, doar skrök ik zo van. Mickey wol neet spöllen, hee wol neet oet 't huuske en nou is he vot eleupen,...' Ankie begeent nou ech te geulen. Zee zeukt met 'n beaiden de hele delle of, mear 'n haamster is naarns te veenden. 'Ik möt ech vearder met 't etten, temet zeuke viej nog wa eawn as de va der bie is, 't kömp wa good, neet meer geulen,' zeg de moo. Bij de kökndure zet zee 't learske van Ankie rechtop, in 'n hoast was 't um-völlen, der zol der ene oawer kunnen stroekeln.

Oonder 't etten heurt de va 't hele verhoal an. 'Mickey kan naargns hen, meaken. Viej haalt temet de boawnkaante van de kouwwe of en dan zette viej skoon water neer, zeker wetten dat he vanzeelf trugge-keump.' treust he Ankie. Mear ok later veendt ze Mickey neet. As Ankie, nog steurig wat verdreetig, noar berre geet, belöf de va dat he den oawnd vake zal goan kieken.

Later op 'n oawnd, as de va 't leste röndke oawer 't aarf hef edoane en de kloompen bij de kökndure ummeruilt vuur zinnen petoffels, heurt he heanig piepen. Hee kik um zich hen woer't vandan koopt. Hee heurt 't nog ne moal, vlak vuur em. Hee kik noar daalten en zöt 't rooie sökske van Ankie in 't learske beweagen, Micky zal toch neet,..... Va pakt 't learske op en twei kleane kröaleugjes kiekt em an. Gelukkig, de va zoch deepe, 'n haamster is terechte, wat zal zin kleane meaken morn blieje wean. Hee pakt 't learske en wil 't deerken der heanig, boawn 't keujke oet skudden, mear Mickey zet zich skrap met alle veer de peutkes. De va trök an 't, an flarden evretten sökskes, den't doarduur in 't keujke ploft. Vol ongeleuf zöt de va veer kleane roze haamsterliefkes der bij oet-keukeln. Glad heanig skof he ze, met sökke en al, in 't huuske. Hee döt 't däkske der op en 't duurken van de kouwwe wier dichte. Glunderend löp he wier noar de kökndure, döt de laampe op de delle oet en zeg: 'Sloap lekker, Minie Mouse.'